

16. říjen 2016 – Cerhýnky – Radimek - Cerhenice a zpět

Náš dnešní výjezd začíná kolem půl deváté. Nejedeme daleko – kousek před Kolínem se rozkládá vesnička Cerhýnky, která je součástí zdejší naučné stezky. Ta má celkem jedenáct zastavení s informačními tabulemi a tři posezení k odpočinku. Má něco přes šest kilometrů.

V Cerhýnkách parkujeme poblíž zdejší kapličky, která byla vysvěcena v roce 1848, v malém parčíku.

Zdejší území bylo dříve obýváno Kelty, jak dokazují archeologické nálezy – například pohřebiště nebo hrnčířská pec.

Ves Cerhýnky se připomíná poprvé v roce 1339, kdy zde měla majetek vyšehradská kapitula. V roce 1391 se uvádějí jako majitelé vsi Čeněk a Mikuláš z Cerhýne. Od roku 1436 se často připomíná Jindřich Koba z Cerhýnek.

Snad tento poslední majitel byl i zakladatelem zdejší tvrze. Tvrz není památkově chráněna, a právě probíhající přestavbou bude pravděpodobně nenávratně zničena.

Cerhýnky jsou dnes součástí městyse Cerhenice.

Okruh naučné stezky nás vede - bohužel - po silnici. Zvolíme nejprve směr na Radimek. Jsme zde asi za 15 minut. Zde si nejprve přečteme ceduli s informacemi u kapličky Zvěstování Panny Marie. Kaplička je upravená a má hezkou zvoničku.

Pod ní jsou nádherné ořešáky – a my neodoláme a asi tak půl hodinky sbíráme spadané ořechy. Batohy jsou v tu ránu plné a hodně ztěžkly. A to jsem v podstatě na začátku naší cesty.

Z Radimku pokračujeme stále po silnici, stezka je dobře značená, takže po chvíli docházíme na křižovatku a zahýbáme vlevo. Asi tak za 15 minut už jsme na začátku Cerhenice.

A jak jinak – trocha historie o původu obce

První písemná zmínka o obci pochází z roku 1295. Původní jméno obce bylo *Crhynici*, tedy ves lidí Crhyňových. Během vývoje se z původního jména stala vesnice Crhynice a později Cerhenice.

Kolem roku 1340 byly v Cerhenicích tři vladycké statky. Později tu byla zbudována tvrz, stávala na místě pivovaru, který byl postaven v roce 1118

Začátkem 16. století byly Cerhenice, zásluhou Elišky ze Střížkova povýšeny na městečko. Do poloviny 16. století zde měla sídlo Jednota českých bratří.

Za třicetileté války 1618-1648 byly Cerhenice úplně vylidněny. Vesnice byla vypálena, obyvatelé rozptýleni do okolí anebo pobiti. Po skončení války se obec pomalu zalidňovala. Kolem roku 1690 se staly Cerhenice majetkem Šternberků a v roce 1718 zde bylo 32 usedlostí.

V roce 1758 prodal František ze Šternberka obec Marii Terezii jako nadaci pro nově zřizovaný Ústav šlechticů na Hradčanech v Praze, jehož součástí zůstaly až do roku 1848.

V roce 1778 byl pod vlivem selských bouří vydán rozkaz, aby všechna pole a louky ve vlastnictví státu a měst byla rozdělena na menší usedlosti. Roboty byla nahrazena peněžitými dárkami a v roce 1781 bylo zrušeno nevolnictví. V místní škole se vyučovalo už v 16. století a zřejmě i v době pobělohorské, kdy veškeré školství v Čechách upadalo.

Roku 1845 začaly projíždět u Cerhenic první vlaky po důležité železnici mezi Prahou, ale nádraží zde přes veškeré úsilí nebylo vybudováno - pouze zastávka.

Industrializace se na Cerhenicích projevila především stavbou cukrovaru, zprovozněného na přelomu 60 a 70. let 19. století.

Tato původně Společná rolnická továrna na cukr se stala dominantou a poznávacím znamením obce. O cukrovaru si řekneme něco více později.

V současnosti má městyse 1649 obyvatel. Dne 23. ledna 2007 byl rozhodnutím Parlamentu České republiky Cerhenicím přiznán – lépe řečeno vrácen - statut městyse

My projdeme nejprve kolem této kapličky na jižním okraji městyse.

Míjíme areál bývalého JZD. Kolem nás jsou upravené rodinné domky. Zanedlouho již jsme u další zastávky naučné stezky. Jsem u cedule s názvem **Vrch Beránek** – pod námi je místní rybník a proti nám budova bývalého zámku a kousíček na vrchu Beránek malebný kostelík. Čteme si informace o starobylých nálezích a dohadujeme se, kde asi stál původní zámek a kde bývala tvrz. Nakonec je nám to jasné. Tvrz nyní vypadá jako přepychová, několika generační rodinná vila

Tvrz se poprvé uvádí až v roce 1474, ale byla nejspíše zbudována již v 2. polovině 14. století. V roce 1618 byla přestavěna v renesančním slohu a v roce 1775 vyplněna sedláky. Po roce

1778 byla tvrz přeměněna na pivovar. V roce 1918 byl objekt bývalé tvrze spolu se zámkem přeměněn na obytnou budovu.

A zámek stojí hned proti.

Cerhenice

Tvrz a zámek

- 1 Portrét Adolfa Vratislava ze Sternberka, držitele panství v letech 1686-1703 (Regionální muzeum v Kolíně).
- 2 Archivní fotografie zachycující jižní průčelí tvrze sloužící v této době jako sladovna. Po pravé straně další budova pivovaru 20. léta 20. století, SOBA Kolín.
- 3 Zámek, postavený ústavem šlechtíčen v roce 1771.
- 4 Urb rodů Střelců z Rokyc.

Tvrz

Tvrz v Cerhenicích se poprvé v pramenech objevuje v roce 1474. Původně šlo zřejmě o jednoduchou pozdně gotickou obdélnou stavbu s věží, kolem které byl vodní příkop napájený soustavou rybníků. Na počátku 17. století tvrz přestavěl tehdejší majitel Purkart Střelců z Rokyc na renesanční čtyřkřídlový zámek, do jehož východního a severního křídla bylo pojata starší zdivo gotické tvrze. Pravidelně rozmístěná renesanční obdélná okna dostala nová ostění a fasáda byla pokryta sgrafity. V majetku Střelců z Rokyc byly Cerhenice až do roku 1686, kdy vymírají po meči a tvrz přechází do rukou Adolfa Vratislava ze Sternberka. Ten mění panské sídlo na kanceláře a byty úředníků cerhenického velkostatku. Sternberkové nakonec prodávají Cerhenice roku 1758 císařovně Marii Terezií jako nadaci pro nově zřízený Ústav šlechtíčen v Praze. Roku 1778 v rámci tzv. raabizace dochází k rozparcelování cerhenického dvora a kanceláře a byty umístěné ve tvrzí jsou přesunuty do nově postaveného zámku. Tvrz byla přestavěna na pivovar, přičemž došlo ke zboření jižního a západního křídla. V roce 1840 došlo k vystavění nového pivovaru a tvrz byla využívána pouze jako sladovna. V roce 1914 se zámek popisuje takto: „*jest to hranolovitá*

stavba do pravého úhlu zahnutá, na pokraji rybníka se pnoucí. Hlavní průčelí obráceno jest k jihu do zahrady Kořenářky. V přízemí nalézáme mohutné klenuté sklepy a krásnou rozsáhlou místnost úhledně sklenutou na pilíře středem postavené, druhdy za čeledník sloužící. V prvním patře vstupíme z chodby do prostorných klenutých pokojů a dále do mazhausu o trámovém stropě. Odtud vedou kované dveře do komor, z nichž větší otevírá se k severu do čtverhranné, ze stavby napolo vystupující věže. Vrchní patro zámku a věže bylo prý sneseno. V roce 1918 přešla tvrz do majetku československého státu a byla prodána do soukromých rukou. Pivovar stále patří Ústavu šlechtíčen a byl zrušen až v roce 1935. V průběhu 2. poloviny 20. století byla tvrz několikrát přestavována. Dnes je využívána po poslední radikální přestavbě, která zcela setřela její historický charakter, k bydlení. Z původních konstrukcí se dochoval klenutý pozdně gotický prostor v přízemí východního křídla.

Zámek

Prostá jednopatrová budova na obdélném půdoryse byla postavena v roce 1771. Označení zámek je vlastně nesprávné, jelikož nikdy nesloužila jako panské obydlí. Od počátku byla stavěna pro kanceláře, byty úředníků a sýpku. Stavebníkem byl Ústav šlechtíčen v Praze, který budovu vlastnil až do roku 1918, kdy přešla do majetku státu. Později byly v „zámku“ byty, mateřská škola a část stále sloužila jako sýpka.

Barokní zámek v zámecké ulici byl postaven v letech 1771 až 1772. Poté sem byly přemístěny úřady z vedlejší tvrze. V objektu také byly hotelové pokoje Ústavu šlechtíčen a sýpka. V 2. polovině 19. století budova přestavěna, po roce 1918 adaptována na byty a školu. Objekt je obdélníkového půdorysu, jednopatrový a krytý valbovou střechou.

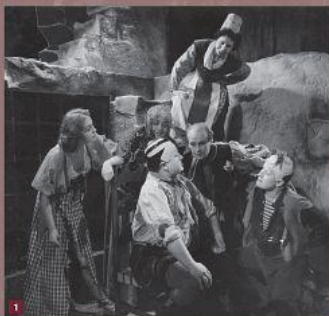
Na druhé straně rybníčku –tedy proti bývalé tvrzi, najdeme další informační tabuli. Ve skromném domku zde žila herečka Blanka Waleská

Cerhenice Osobnosti

1. Fotografie ze hry Bláznův hádru s Blankou Waleskou v Osvobozeném divadle.
2. Dvě portréty Blanky Waleské, nazvané Vedličkovy.
3. Pomník Janu Bohumíru Dlabáčovi odhalený dne 19. srpna 1900.

Blanka Waleská
(1910 Cerhenice – 1986 Praha),
divadelní a filmová herečka, přední členka činohry Národního divadla v Praze.

Blanka Vedličková se narodila v čp. 130, kde měl její otec Alois Vedlich, mimochodem také nadaný malíř a básník, pronajatou zámeckou restauraci s letní zahradou a kuzelníkem. K restauraci patřil také obchod.

Po ukončení obecné školy, kde měla vesměs samé jedničky, odešla do Prahy ke strýci a navštěvovala divi reálné gymnázium. Nečila se však dobře a na konci III. ročníku měla tak špatné vysvědčení, že do další třídy nepostoupila. V letech 1924–1926 dojížděla do odborné školy pro ženská povolání v Kolíně. Tam prospívala podstatně lépe, ale rodiče ji přesto pokládali v posledním ročníku nepovolení. Musela vypomáhat v hospodě a krámně, ale brzy odešla, spíše utkla, do Prahy. Jedním z důvodů byly složité vztahy s matkou, která chtěla, aby se Blanka co nejdříve provdala, dalším velkou touhou dostat se k filmu, stát se herečkou. Získala však jen místo tanečnice ve sboru smíchovského divadla Aréna.

Snažila se být nezávislá a žít se sama, pracovala jako služka, vychovatelka dětí a modelka akademického malíře Františka Naského, manžela herečky Národního divadla Růženy Naskové. *Protloukala jsem se na vlastní pěst*, vzpomíná ve svém deníku.

Do Cerhenice se pravidelně vracela, jejím nejoblíbenějším místem zůstal nedaleký kopeček Beránek s kostelíčkem a třešňovým sadem. V roce 1930 se její dávný sen splnil – složil zkoušky na dramatické oddělení Pražské konzervatoře. Její spolužáky byla například Lída Babková, později Baarová. Dál musela žít velmi skromně, z domova ji otec jen občas vypomohl peněžitým příspěvkem nebo balíčkem s jídlem.

První velkou filmovou rolí dostala (už se zvolením příjmením Waleská) ve filmu „Ze světa lesních samot“ podle románu Karla Klostermanna. Po úspěšném dokončení konzervatoře nastoupila do Divadla Vlasty Buriana, na začátku sezóny 1935–1936 přešla do Osvobozeného divadla, kde se sešla s jinými Voskovcem, Janem Werichem a dalšími ve slavné hře „Bláznův hádru“. Pak odešla do Národního divadla moravskoslezského v Ostravě, kde vytvořila během pěti let řadu významných postav, stejně jako po návratu do Prahy v divadle Uronie a Činohře 5. května. V roce 1949 natočila pod vedením režiséra Alfředa Radoka svůj nejvýznamnější film „Daleká cesta“ o utlpení židů za nacistické okupace, který patří do zlatého fondu naší kinematografie. Ve stejné době se stala členkou Národního divadla, kde vytvořila v průběhu téměř třicetiletého působení řadu nezapomenutelných rolí, za všechny připomeňme Duňoušu v Čechovově Višňovém sadu, lady Chilternovou v Ibsenově manželce O. Wilda, Olgu v Čechovových třech sestrách, Mimi v Čapkově kuzelníku, Kapuletovou v Romeu a Julii. Z významných filmů pak alespoň Měsíc nad řekou a Stříbrný vítr, ke stále připomínaným televizním inscenacím patří Lístek do památníku, kde vytvořila hlavní roli s Karlem Högrem.

Miroslav Horníček vyprávěl, že Jan Werich, který byl na kolegy velmi kritický, mu o Blance svěřil, jak ji má rád, jak si ji váží. Příběhůla mu jako vodní tůň, hluboká, krásná a záhadná, v níž se vlní zvláštní a něžné vodní rostliny. Tu tůň můžeme obdivovat, ale jejího dna nedohlédneme. A sám dodal: Byla jiná, jakoby přišla odjinud a do našich časů jenom zabloudila, žila si svým životem. Byla herečka jedinečná a nezapomenutelná.

Bohumír Jan Dlabáč
(1758 Cerhenice – 1820 Praha),
neprávem zapomenutá postava české historie. Narodil se v čp. 43 na náměstí, za někdejšími obecními brázdami. Jan Dlabáč prožil v Cerhenicích jen část dětství, školu už navštěvoval v Českém Brodě, kde jeho matka zdědila dům a pole. V Praze studoval nejprve na gymnáziu, pak filozofii a teologii. Po vstupu do premonstrátského řádu dostal tehdejší jméno Bohumír (Gottfried). Vysvěcen na kněze byl v roce 1785. Ve strahovském klášteře se postupně stal ředitelem (prvním strážem) strahovské knihovny, správcem chrámové hudby a archivářem. Byl historikem umění, obrozeneckým básníkem, literárním historikem, překladatelem z němčiny a latiny, členem a později ředitelem Královské české společnosti nauk a v neposlední řadě významným „buditelem“ české řeči a literatury. Jeho nejdůležitějším dílem je vůbec první všeobecný historický slovník umělců z Čech a zčásti i z Moravy a Slezska (Allgemeines historisches Künstler-Lexikon für Böhmen und zum Theile auch für Mähren und Schlesien). Na trisázkovém díle pracoval 28 let. A nestudoval a nepátral jen v archívech. Na svých cestách nevynechal jsem kostela, nepomínil paláce nebo kláštery, ba ani domy soukromého, v němž našli jsem se mohli uměleckých památek: všude prohlížel jsem kostelní chrán, vyšetřoval náhroby a zvony prozkoumával. U znalce hledal jsem poučení a od umělců žijících vyžadoval si původních údajů. Věřil, že jeho slovník se stane „především zřetelným zřetelcem v oboru hudebním, výtvarném i stavitelském“. Nemýlil se. Slovník je dodnes považován za důležitý pramen kulturního života od středověku do počátku 19. století.

Jako český vlastenec vydal v Praze roku 1818 obsáhlou knihu „Krátké vypsání Českého království pro pouze českou školní mládež“, dokazem jeho slovanského citu je i zájem o Horní Lutici. S Sebestianem Hněvkovským přeložil v roce 1792 poprvé do češtiny zpěvy z Mozartovy opery Kouzelná flétna.

Odevzdáváme kámen Dlabáčovi veřejnosti, doporučujeme slušnému setření toto hmotné znamení jeho paměti a k následování a učte jeho vlastenecký příklad, tak zni poslední věta pamětního spisku k odhalení památníku 19. srpna 1900.

Autorem památníku, postaveného z iniciativy místního čtenářského spolku a příznivců z Českého Brodu, je sochař a kameník J. Černý z Holic.

Obcházíme rybník a vzápětí jsme u několika schodů, které nás zavedou do kostelíka.

Barokní kostel sv. Jana Nepomuckého byl postaven v letech 1734 až 1735 Šternberskými majiteli cerhenického panství. V 2. polovině 19. století, roku 1945 poškozen leteckými pumami, po válce byl několikrát opravován.

Vstoupíme do kostela – světe div se – je otevřeno, ale jenom proto, že zde probíhá dopolední pobožnost. Chvilku nasloucháme probíhající mši a prohlížíme si krásně opravený a udržovaný interiér. Také exteriéry kostela jsou ještě cítit novotou.

Stezka nás vede zpět po schodech dolů. Projdeme mezi domky, které jsou natěsnané kolem kostela a vyjdeme na místní návsi – tedy něco jako centrum městyse.

Ocitáme se u nového environmentálního centra – česky - u centra týkajícího se životního prostředí. Koukneme za plot - je zde jezírko, několik voliér pro ptáky, lavičky - vše hezky upravené. Hned naproti je hezký parčík a několik informačních tabulí ohledně místních soch

Barokní socha Bolestné Panny Marie z červeného pískovce z doby před rokem 1745 byla realizovaná z popudu hraběnky *Marie ze Šternberka*. Za poškozenou sochou vidíme i kříž – ten je údajně z roku 1924

Pár kroků odtud vidíme budovu místního sokola s restaurací. Jdeme zkusit, zda je otevřeno. Láká nás, že zde čepují plzeňské pivo. Ale bohužel- dnes otevírají až odpoledne.

Po neúspěšném pokusu v restauraci Sokola se pouštíme dále po hlavní ulici. Stále následujeme turistickou značku naučné stezky. Asi po 15 minutách přicházíme k místní železniční stanici. Vede tudy velice vytížená trasa z Prahy na Kolín.

Hned u stanice si čteme na panelu zajímavosti ohledně zdejšího cukrovaru.

Cukrovar založený roku 1864 patřil ve své době k moderním velkokapacitním továrnám. V Kolínských listech, které vyšly v květnu roku 1877, byl popsán jako cukrovar stojící v úrodném zlatém pruhu polabském, mající výhodné spojení železniční, silniční s okolím nejširším, vzorně zařízený a nejnovějšími stroji opatřený.

Za dobu své existence byl několikrát uzavřen a v roce 1922 dokonce vyhořel. Od roku 1998, kdy továrnu opustili poslední dělníci, celý areál chátrá. Dnešní stopy po dávné cukrovarnické činnosti lze hledat jen velmi těžko. Z areálu zůstaly jen polorozpadlé vzhledově typické tovární budovy, vysoký komín či vodní věže nebo cukerní sklady. Cukrovarem vedená vlečka dříve sloužící k zásobování cukrovaru řepou, která sahá až do Velimi, je již notně zarostlá a neúspěšně odolává nájezdům zlodějů kovů.

Jedním z nejzajímavějších míst se zdá být zdánlivě nedostupná vrátnice. Přes špinavé sklo jsou vevnitř vidět píchačky, na které si v průběhu let zaměstnanci zaznamenávali svou docházku, zaprášené karty se všemi údaji stále vězí ve slotech...

Jen málo zbylo z místa, kde se dříve vyráběla komodita pro svoji výnosnost také známá jako „bílé zlato“. Škoda, věčná škoda – je to hodně smutný pohled!!

Za podchodem pod tratí vidíme novou budovu restaurace. A má otevřeno! Hospodský nás vítá

a my si objednááme pivečko – Plzeň – a k pozdnímu obědu si dáváme vepřové chilli nudličky. Pusa a útroby nás pálí ještě dost dlouho.

Vracíme se na náš okruh. Opět jdeme na náměstíčko a u budovy Sokola zahýbáme vpravo. Pomalu vycházíme z městyse. Na jeho druhém konci stojí obří – nově opravená základní škola. A skoro hned naproti se opravuje zeď hřbitova

Hned u hřbitovní zdi je zdejší první – tedy podle nás – nesmyslná rozhledna. Vylezeme po pár schodech a musíme uznat, že vyhlídka je do okolí pěkná. Ale je to hlavně díky té „kolínské“ rovině. Na natírání a úpravě hřbitovní zdi usilovně (připomínám, že je neděle) pracuje asi tak 12 Romů, kteří bydlí pravděpodobně v domečku u hřbitova.

Přejdeme silnici a ocitneme se v další místní stavbě dotované naší vládou. Dočetla jsem se, že obec díky svému vlivnému starostovi dosáhne na tolik dotací jako málokterá jiná. Za posledních pět let takto získaly Cerhenice stamiliony korun. Je to na obci vidět.

Před námi se po levé straně objevují nové rodinné domy a vilky. Hned naproti se rozkládá velký park pro děti.

Na kameni je tabulka, ze které se dozvídáme, že park nese jméno *Květoslavy Šátkové*. Park leží v místech rekultivované skládky, kde bylo v říjnu roku 2003 nalezeno tělo zavražděné místní seniorky, na jejíž památku byl park pojmenován. Najdeme zde mnoho interaktivních prvků a velký labyrint. Vše zde by mělo připomínat barokní období, kdy zažívaly Cerhenice velký hospodářský rozkvět.

Kdo chce projít labyrintem, musí znát alespoň základy našich národních dějin. Když totiž spleťtými uličkami, které ohraničují dva a půl metru vysoké dřevěné stěny, kličkujete, narazíte najednou na zamčené dveře. U nich najdete tabulku s otázkou z historie a tři tlačítka, která označují jednotlivé varianty odpovědi. Zvolíte-li správnou, dveře se vám otevřou. Pokud odpovíte chybně,

nestane se nic. Zůstanete zkrátka stát uprostřed labyrintu před zamčenými dveřmi. Ale nebojte, nebudete muset volat o pomoc ani šplhat po stěnách ve snaze dostat se ven. Blokace dveří při špatné odpovědi je půl minuty. Pak máte další pokus.

Cerhenice

Dějiny městyse

- 1 Cerhenice na Císařském obisku mapy státního katastru (čech, mapováno 1841, CZUK).
- 2 Ukázkový domov architektury: domy čp. 18, čp. 21 a čp. 66.
- 3 Pozdně barokní kaplička zasvěcená Panně Marii Staroboleslavské.
- 4 Torza sochy Panny Marie z roku 1745.

Původ názvu obce se skrývá ve tvaru slova Chrynice, což znamená ves lidí Chryňových. Osobní jméno Chř nebo Chra se používalo pro Cyrila.

První písemná zmínka o obci pochází z roku 1295, kdy byla sídlem Oldřicha z Cerhenic, jenž svědčil při směně vsi Bylany. Kolem poloviny 14. století se zde nacházela tři menší vládyčí sídla a také tvrz. Majetky v obci měl rod místní šlechty. V letech 1408-1446 jsou jmenováni bratři Pavel a Jindřich z Cerhenic, kteří podepsali Čáslavský zemský mír. Poslední příslušník tohoto rodu je zmiňován v roce 1454 a jmenoval se Jindřich z Cerhenic. Pak se tvrz a ves Cerhenice dostaly do rukou Jana Hůrky. Po jeho smrti získal majetek od krále Vladislava II. Jagellonského Bernard Bírka z Násilí. O dědictví se však přihlásila vdova po Janu Hůrkovi, paní Eliška ze Střížkova, která se podruhé provdala za Kryštofa Košina z Košíně, jenž byl pá-nem na Cerhenicích v letech 1488-1493. Před rokem 1504 se na Cerhenice přitížil Mikuláš z Dražovic, zakladatel velkého rybníka „Klenot“ mezi obcemi Dobříčov a Cerhenice. Eliška ze Střížkova dosáhla povýšení Cerhenic na městečko a v roce 1524 sepsala svou poslední vůli. Veškerý majetek odkázala svým vnukům Janovi a Burianovi, synům Mikulášovým. Roku 1550 se Cerhenice dostaly sňatkem Aleny z Dražovic do rukou jejího manžela Davida Střelce z Rokyc. Po něm dědil jeho syn Mikuláš, jenž se oženil s Johankou Kordulovnou ze Sloupna, která spravovala majetek až do roku 1602. V této době bylo městečko sídlem jednoty bratrské. Na tuto dobu upomíná vrch pojmenovaný „Beránek“ a na něm vybudovaná kaple českobratrského sboru. Po otci, resp. matce, zdědil majetek Purkhart Střela z Rokyc, jenž získal i další statky a místo tvrze dal vystavět zámek. Tento Purkhart byl komisařem direktoria v době

českého povstání (1618-1620). Za toto provinění mu byl odebrán veškerý majetek a propůjčen mu pouze v léno. Toto zboží odkoupila po jeho smrti vdova Sabina Střelová, která odkázala zdejší statky synům Rudolfově a Vilémovi Oldřichovi. Cerhenice obdržel Vilém Oldřich Střela, jenž v roce 1678 vymohl na císaři Leopoldovi I. výsadu čtyř výročních tříh a jednoho týdenního. Vilém Oldřich zůstal bezdětný a všechnen majetek odkázal Adolfu Vratislavovi hraběti ze Sternberka. Sternberkové vlastnili Cerhenice až do roku 1757, kdy je Leopoldina hraběnka ze Sternberka z příkazu císařovny Marie Terezie prodala hraběti Filipu Krakovskému z Kolovrat. Marie Terezie založila ústav šlechticů v Praze na Hradčanech a odkázala mu důchody z panství Karlštejnského, Cerhenického a Milínského.

Koncem roku 1778 byly menší dvory v Cerhenicích rozděleny na tzv. farmy a robota byla nahrazena peněžními dávkami. Na přelomu 18. a 19. století se městečko začalo rozrůstat. Roku 1871 byl v Cerhenicích založen akciový cukrovar.

V obci se nachází ještě několik drobných sochařských a stavebních památek. Z iniciativy hraběnky Marie ze Sternberka byla z červeného pískovce vyrobena a roku 1745 vysvěcena socha Panny Marie. V její těsné blízkosti se nachází i kamenný kříž z roku 1924. Mezi dalšími pamětihodnostmi stojí za zmínku kamenný kříž na hřbitově zhotovený ze žlutého pískovce (1911) a pozdně barokní kaplička s vyobrazením Panny Marie Staroboleslavské (1800).

Díky rovinnému terénu v okolí Cerhenic, byla oblast vybrána pro vybudování železničního okruhu. K jeho realizaci došlo v 60. letech 20. století. Tento tzv. cerhenický polygon slouží po nedávné modernizaci jako železniční centrum na evropské úrovni dodnes.

V roce 2007 byl Cerhenicím navrácen statut městyse.

Ale i zde patrně řádí vandalové – dveře u otázek jsou vylámané a tak volně procházíme – zbyly jen ty otázky a pod nimi tlačítka

Během bloudění narazíte na dřevěné sochy v životní velikosti, jež ztělesňují významné osobnosti našich národních dějin - Jana Ámose Komenského, Mistra Jana Husa, sv. Václava a sv. Jana Nepomuckého. A právě k nim se vážou i otázky u jednotlivých - dříve - zamčených dveří

Z labyrintu jdeme stále po označeném okruhu. Prudkým klesáním kolem ohrad s pasoucími se koňmi scházíme opět do Cerhýnek. Krásný a naučný výlet i s těmi ořechy na zádech